

Utrinki

Glasilo Bolnišnične šole, OŠ Ledina
Šolsko leto 2022/2023

UVODNIK

Drage bralke in bralci bolnišničnih Utrinkov!

Z veseljem pred vami razpiramo pisan mozaik bolnišničnega literarnega in umetniškega ustvarjanja.

V letošnjem šolskem letu smo raziskovali slovensko kulturno dediščino. Izvedeli smo veliko zanimivega, zato bomo z vami na prihodnjih straneh podelili zgodbe, ki smo jih ustvarili. Vas zanima, kako je z gospo trto, ki krasi Maribor? Kako je nastala naša domovina? Kje ima kozorog skrivališče in od kod je prišel lipicanec? Povedali vam bomo tudi o mladičih človeških ribic, kranjskih čebelah z Noetove barke, Otliškem oknu ... Pravo popotovanje po Sloveniji vas čaka!

V nadaljevanju pa se boste ob branju lahko sprehodili tudi skozi različne pesniške oblike, v katerih so se preizkusili naši učenci. Haikuji, tanke ... ja, malo smo šli na Japonsko, poigrali smo se tudi z akrostihi in kratkimi zgodbami, za konec pa vas čaka še nadaljevanje dogodivščin Harryja Potterja. Kakšno bogastvo Utrinkov!

Uživajte v branju!

Maja Kos

Utrinki – glasilo otrok, ki so med zdravljenjem vključeni v
Bolnišnično šolo OŠ Ledina.

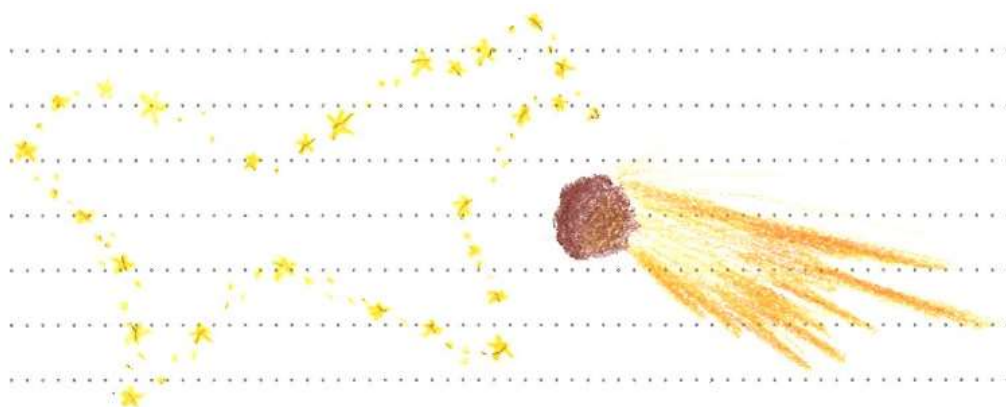
Šolsko leto: **2022/2023**

Vodja projekta: Maja Kos

Oblikovanje: Tina Žvab

LEGENDA O NASTANKU SLOVENIJE

Dandanes astronomi verjamejo, da je pred več sto leti obstajalo 13 astronomskih znamenj – kozorog, škorpion, devica, strelec, rak, lev, ribi, tehtnica, bik, vodnar, oven, dvojček in kokoš. Tako kot danes je tudi včasih vsako znamenje imelo svoje ozvezdje na nebu, a nekega dne, natančneje leta 1991, je v ozvezdje kokoši trčil meteor in zrušilo se je na Zemljo. Padlo je na ozemlje Evrope, na skrajni sever Jadranskega morja, na ozemlje, na katerem danes živimo mi. Od tod torej izhaja oblika naše države, Slovenije.

Lia, 2. letnik

LIPICANCI

Nekega dne pred mnogimi leti je živel princ. Ta princ je imel bujno domišljijo.

Rad je razmišljal. Še posebej rad je v misli priklical čarobne bele konje, ki bi ga popeljali v čarobno deželo. Nekega popoldneva sta šla z bodočo ženo pogledat novega konja. Staremu se ni dobro pisalo, bil je že na pol poti na ono stran. Princ si je ogledoval konje in izbiral med njimi, ko je nenadoma pred seboj zagledal konja, ki ga je že srečal v svoji domišljiji. Seveda je takoj vedel, da bo to njegov nov konj. Kupil ga je. Ko sta ga z bodočo ženo pripeljala domov, sta ga zajahala. Konj je začel teči in se ni ustavil, dokler ni prišel do neke dežele. Princ se je odločil, da bo to novo zemljo poimenoval Slovenija, konja pa lipicanec.

Franci, 9. razred

TRTA

Trta, ta štiri stoletja stara gospa,
že leta in leta je v Mariboru doma.

Je zrasla iz zrna na skromni zelenici,
da še zmerom stoji, je vse po resnici.

Prebila se je čez viharje in strele,
vztrajno je rasla, ko so že ostale venele.

Gospodarja na cedilu ni nikdar pustila,
še skoraj vsako jesen je bogato obrodila.

Na mnoga še leta, gospa vinska trta,
prihodnost je svetla, ne bodi potrta!

Živa, 3. letnik

NOVA VILA

Nekoč je majhna deklica s svojo mamo živela v gorah.

Nekega dne je deklica na travniku opazila, da je ena izmed njenih koz odšla v gozd. Tekla je za njo, ampak ji je ni uspelo dohiteti. Koza je izginila v temen, strašen in grozljiv gozd. Deklico je bilo strah, hkrati pa je vedela, da ji starši nikoli več ne bodo dovolili pasti koz, če bi kakšno izgubila. Zato se je odločila privezati ostalih sedem koz in oditi v gozd. Ni bilo videti njene kože, samo visoka drevesa in ptice. Ravno ko je zaslišala majhen zvok na desni, je mislila, da jo je našla. Medtem ko je počasi hodila proti zvoku, je padla naravnost v past.

Ko je končno pristala na dnu, je čutila samo strah. Vseeno ji je bilo za kozo, samo zase jo je skrbelo. Ko je odprla oči, je videla, kaj je pred njo. Bila je podzemna potka, ki je vodila v temo. Bilo ji je neprijetno, strah jo je prevzemal, a vedela je, da mora nadaljevati, če hoče kadarkoli priti ven iz luknje. Začela je hoditi, hodila je in hodila v čisti temi, kot da se potka nikoli ne konča. Ko je končno zagledala kanček luči, je začela teči. Ampak kaj? Bile so ... vile!? Plesale so brez kakršne koli skrbi. Imele so dolge svetle lase in modre oči. Njihov ples je bil tako brezskrben kot balet v zraku. Ko so vile končno opazile začudeno deklico, so se vse štiri obrnile proti njej in istočasno rekle: »Živjo!« Šele po dolgi in neprijetni tišini so opazile, da je deklica zelo začudena in prestrašena. »Ali si v redu?« je vprašala ena izmed njih. Deklica

je hitro pokimala. »Kdo ... kaj ... kako ...« je jecljala. »Me smo vile narave,« so odgovorile. »Nismo že od nekdaj vile ...« je nadaljevala ena od njih. »Kako ste potem postale vile?« je vprašalo dekle. »Naučiš se. Vse smo se morale. Težko je, a splača se!« je rekla Tanja, ena od vil. »Jaz sem Tanja, vila vode,« se je predstavila. Dekle jo je sramežljivo pozdravilo. Potiho je vilo Tanjo vprašalo: »Sem jaz tudi lahko vila?« »Seveda!« je Tanja veselo zavpila. Tako se je treniranje za vilo začelo. S Tanjo sta trenirali vsak dan in deklica ni izgubila motivacije. Po dveh tednih in veliko truda ji je končno uspelo! Postala je vila!

Dekle nikoli ni našlo svoje koze, a našlo je nekaj pomembnejšega. Postalo je vila.

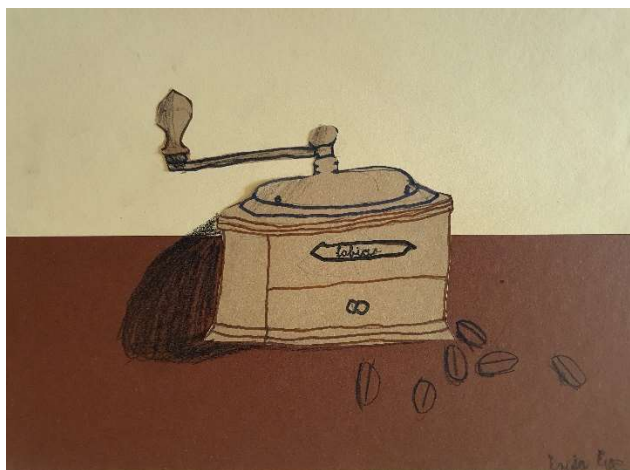
Nick, 7. razred

SLOVENSKA HRANA

Na Dolenjskem se pleše
in srca so polna sreče.
Peče se pogača,
včasih pa pečena krača.

Na Dolenjskem je pogača,
na Gorenjskem dva kolača.
V Prekmurju gibanica,
ki povzroča vsem rdeča lica.

Layla, 8. razred

Erija, 4. razred

KOZOROGOVO ISKANJE SKRIVALIŠČA

Nekoč je živel zlatorog. Bil je ves prestrašen, saj je vedel, da je v vasi medved in tava naokoli, da bi dobil plen. Ni vedel, kam naj se skrije. Nato pa je v daljavi opazil neko stavbo. Bila je lesena in podobna hiši. Odločil se je, da bo odšel pogledat, če je to morda njegovo skrivališče. Ko je prišel, pa se je začudil. V tisti stavbi je bila namreč rdeča kapica. Spala je. Zlatorogovo topotanje jo je prebudilo. Vsa prestrašena je bila in spraševala se je, kaj zlatorog počne v njenem domu. Zlatorog jo je vprašal, če lahko z njo živi v tisti stavbi. Rdeča kapica mu je odgovorila, da se stavba imenuje kozolec in da ga sprejme v svoj dom. Kozorog si je oddahnil, saj je bil v kozolcu varen pred medvedom.

Lucija, 8. razred

ČAGA IN ČUG

Človeška ribica Čaga je že sedem let čakala na dan, ko bo srečala človeškega ribeca Čuga. Ta dan je končno prišel. Takoj ko sta se začutila preko vibracij v vodi, sta si bila všeč. Čez nekaj dni je Čaga izvalila 39 jajčec. Oba sta bila vesela, ker ne bosta več sama v temi. Iz jajčec so se razvile človeške ribice, ki pa so se v prvem tednu izgubile po celi jami. Oba sta bila zelo zaskrbljena, ker nista vedela, kako jih bosta našla v tej temi. Na njihov 1. rojstni dan je človeška ribica Marta začutila valovanje vode in vedela je, da sta to Čaga in Čug. Ko so se našli, so bili vsi tako veseli in so si za rojstni dan privoščili hruškovo torto.

Ribica Čiga, 9. razred

JAJCE NA POTEPU

V velikonočnem času imajo v različnih delih Slovenije raznolike običaje. V severovzhodnem delu države, Prekmurju, izdelujejo remenke. To so okrašena velikonočna jajca. Pobarvajo jih z barvami, nato pa z nožem spraskajo vzorce in tako nastanejo zanimivi pirhi.

Pred tremi velikimi nočmi je eno jajce pobegnilo. Dobilo je noge in roke ter samo odšlo na pot po Sloveniji.

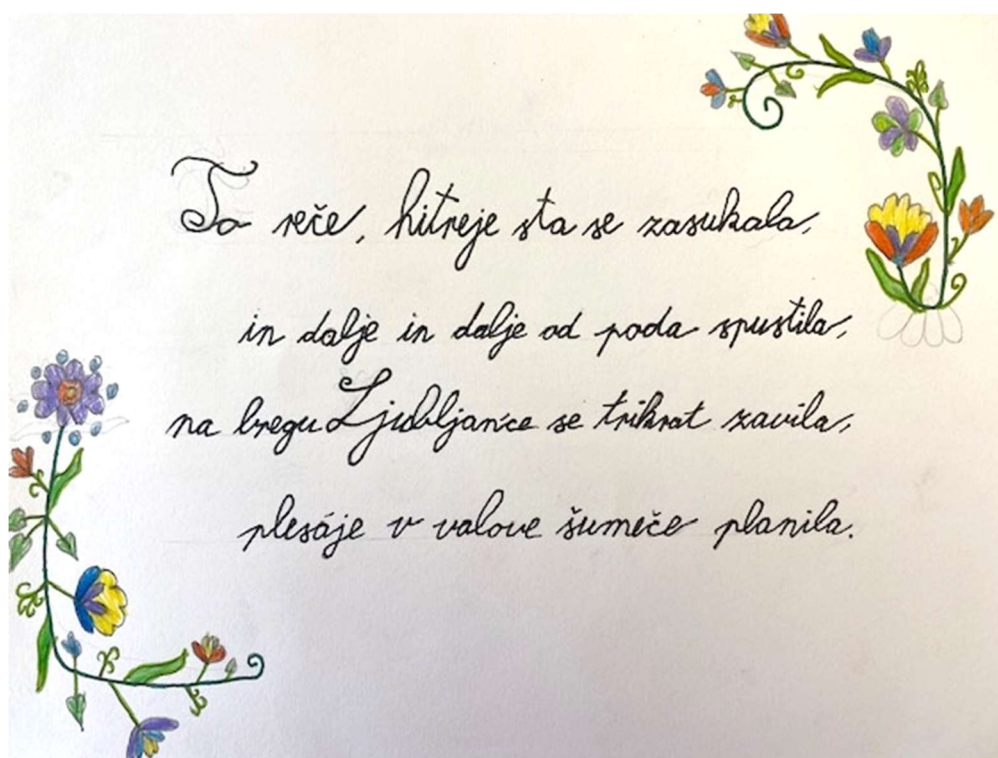
Najprej se je ustavilo v Idriji. Tam je spoznalo idrijske čipke, ki jih tradicionalno izdelujejo klekljarice. Čipke nastajajo s prepletanjem niti, navitih na kleklje.

Nato je jajce nadaljevalo pot na Gorenjsko. Tam so izdelovali male kruhke iz medenega testa. Testo so polagali v lesene, ročno narejene modele z zanimivimi vzorčki, ki so pustili odtis na testu.

Za zadnjo postojanko si je jajce izbralo jugovzhodno Slovenijo. Tam je pokukalo še v svet ribniškega suhorobarstva. Gre za posebno rokodelsko obrt. Ročno izdelujejo lesene predmete, kot so košare, kuhalnice, rešeta in druge podobne stvari.

Od jugovzhoda do severovzhoda ni najkrajša pot, a upam, da bo jajce prispelo pravočasno za letošnjo veliko noč.

Brina, 9. razred

Zoja, 5. razred

KOPER

Koper je bil nekoč otok. Nato so ga povezali s kopnim. V Pretorski palači se je Zevs odločil, da bo morje nasul in tako povezal kopno. Z enim udarcem strele je zgradil še novi del Kopra. Med 2. svetovno vojno so mesto bombardirali. Zevs ga je s svojimi orli, ki so ga spremljali, spet obnovil. Da orli med delom ne bi pobegnili, jih je privezal z vrvmi. Tako je bilo mesto znova pozidano in obnovljeno. Še danes ga lahko občudujemo.

Neža, 9. razred

ČLOVEŠKA RIBICA MARJAN

Marjan je bil človeška ribica. Živel je v jami in bil je zelo osamljen. Želel si je prijatelja. Ker ga v jami ni našel, je odšel iz nje. Zunaj je zelo slabo videl, zato si je najprej kupil očala. Potem je šel v trgovino in si kupil kravato. Marjan je kar naenkrat izgledal zelo čedno in srečal je človeško ribico Žužo, s katero sta si bila všeč. Skupaj sta bila srečna. Marjan je našel še službo, ki ga je veselila. Delal je kot inženir. Službo je imel v bližnji jami, zato je tja vsak dan odšel kar peš.

Marjan in Žuža sta se odločila, da se bosta preselila v drugo jamo. Z novim domom sta bila zelo zadovoljna. Kmalu pa sta se še posebej močno razveselila! Ugotovila sta, da bosta v svoj dom sprejela 15 mladičkov. Tako je njun rod človeških ribic dobil nove potomce in se nadaljeval naprej.

Žužkojan, 8. razred

KRANJSKA ČEBELA Z NOETOVE BARKE

Noe je na svojo ladjo prinesel panj čebel. Ko so vode vesoljnega potopa odtekle, je na ladji ostala le še družina čebel. Vse so bile enakopravne, niso še imele matice. Zraslo je mnogo rodov in v panju je postalo pretesno. Stare čebele so začele mlade poditi z barke. Lep mlada čebela se je odločila mladi rod voditi v tujino. Ko je zvalila z barke že četrti roj, je nastal vihar, ki je mlado čebelo in njene roje zanesel na Kranjsko. Od takrat imamo na Kranjskem najboljše čebele.

Lucija, 8. razred

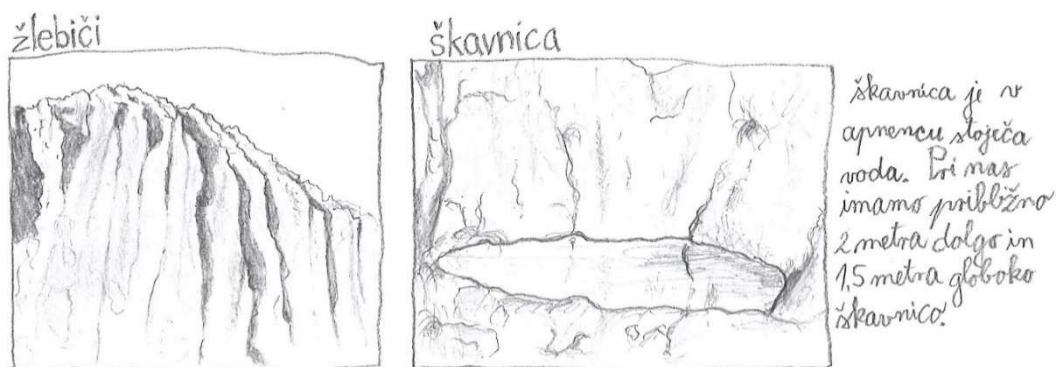
OTLIŠKO OKNO

Doma sem na Kovku, na planoti Gora, v občini Ajdovščina.

V mojem domačem kraju imamo kar nekaj naravnih znamenitosti: škraplje pod Sinjim vrhom, škavnico, žlebiče. V bližini pa je tudi Otliško okno, ki je zaščiteno kot naravni spomenik.

Veliko ljudskih pravljic govori o nastanku Otliškega okna. Tudi ta je ena izmed njih.

V času, ko sta še po Zemlji hodila sveti Peter in Jezus, sta se ustavila v Vipavski dolini in se pogovarjala med seboj, da stoji Čaven na zlatih stebrih. Hudič pa jima je sledil in je slišal ta pogovor. Odločil se je, da bo prestavil Čaven in ukradel zlate stebre. A ko ga je hotel vzdigniti, se mu je ena naramnica utrgala in se je spotaknil ter je z rogom naredil luknjo v steno. Še sedaj se tam vidi to luknjo kot Otliško okno.

Emanuel, 3. letnik

ČAROBNI KULI

Jure je bil najstnik, ki je imel veliko težav v šoli. Zelo težko se je učil. Zato je imel veliko slabih ocen. Sošolci so se norčevali iz njega, ker je dobival tako slabe ocene. Ni imel nobenega prijatelja in pogosto se je počutil zelo osamljenega in žalostnega. Nekega večera se je kot že mnogokrat zjokal in v solzah zaspal. Ponoči pa so se zatresla tla. V naslednjem trenutku je Jureta zelo zbolela glava. Kot bi nekaj priletelo vanjo. Zazehal je, se malce obrnil in zaspal nazaj. A zjutraj se je začudil, saj je imel sredi čela buško. Sploh mu ni bilo jasno, kaj se je zgodilo. Pojedel je zajtrk in odšel v šolo. Ampak torba se mu je zdela malce težja kot prejšnji dan. In zelo ga je bilo strah, saj ga je

prvo šolsko uro čakal test iz športa. Nikoli še ni pisal testa iz tega predmeta in sploh ni vedel, kaj naj pričakuje. Odprl je peresnico in v njej zagledal kuli, ki ga prej ni imel. Bil je lepih barv, pisan kot mavrica. Vzel ga je in se podpisal na test. Čez nekaj minut je bil test že izpolnjen. V strahu pred rezultatom testa je trepetal do naslednje ure športa. Ko je dobil test, so bili vsi presenečeni. Čisto vse je rešil pravilno. Nič mu ni bilo jasno. Pa tudi ostalim ne. V naslednjem tednu je dobil še pet pozitivnih ocen. Začuden je bil, saj ni vedel, kako mu to uspeva. A ponoči je končno le izvedel ...

Sanjal je šolskega boga, ki mu je povedal, da mu je on podaril čarobni kuli, da ne bi nikoli več jokal zaradi slabih ocen. A še pomembneje od dobrih ocen je bilo, da je imel od takrat Jure zopet prijatelje. In to ne le enega, veliko prijateljev! Če je šlo komu res težko v šoli, jim je namreč včasih na skrivaj posodil svoj čarobni kuli. Tako je sošolcem pokazal, da je vsem skupaj veliko lepše, če so med seboj prijatelji in si pomagajo.

Jan, 1. letnik

Lara, 9. razred

SVET HAIKUJEV

Haiku je japonska pesniška oblika, ki obsega sedemnajst zlogov. Prvi in tretji verz imata po pet zlogov, drugi sedem. Haiku skrajno zgoščeno prikazuje trenutek iz narave, ki se povezuje z dogajanjem v človekovi notranjosti.

VABILO

Narava vabi
te v globino morja in
sijoči večer.

Ana, 9. razred, Katarina, 1. letnik, Nina, 2. letnik

Poletje pride,
plavam rad, se s psom igram,
zunaj sem ves dan.

Alen, 8. razred

KRESNICE

V temni noči se
nam kresnice svetijo,
pot nam kažejo.

Ana, 9. razred, Katarina, 1. letnik, Nina, 2. letnik

Naš psiček Hugo
skočil je name,
au, sedaj boli me vse.

Jan, 1. letnik

Morje je super,
če s prijatelji smo tam
in čofotamo vsak dan.

Neja, 8. razred

Peter plava tja,
kjer so ribice doma,
fino se ima.

Alen, 8. razred

Rože na oknih
poje naš maček Boris.
Vsi smo žalostni.

Jan, 1. letnik

Kaja, 2. letnik

Na postelji ves
dan ležim, spim, smrčim, se
družbe veselim.

Alen, 8. razred

Ovinkasta je
cesta, ki pelje tja, kjer
spet sonce sije.

Janja, 9. razred

Če sonce sije,
dež rosi, mavrica nas
vse razveseli.

Alen, 8. razred

Prijatelja vsak
potrebuje in želi,
da zabava se vse dni.

Neja, 8. razred

Katarina, 1. letnik

JAPONSKI TANKI

Tanka je tradicionalna japonska pesniška oblika, ki vsebuje pet verzov: prvi in tretji verz imata pet zlogov, drugi, četrti in peti pa sedem. Gre torej za izjemno kratko pesniško obliko, ki temelji na skrajni zgoščenosti izraza.

TANKA O IMENU

Ime, beseda,
ki nas spremlja skozi to
življenje večno,
deli trenutke z nami,
zaznamuje tukaj, zdaj.

Janja, 9. razred

TANKA O UPANJU

Sneg se tali pa
rože na pomlad novo
mislijo, kako
bi travnik okrasile,
lepoto proslavile.

Janja, 9. razred

Katarina, 1. letnik

AKROSTIH

Akrostih je beseda ali niz besed, sestavljen iz prvih črk zaporednih verzov v pesmi. Včasih pesniki v verze v obliki akrostiha skrijejo sporočila za svoje izvoljenke.

DVOJINA

Dve duši našli sta se,
V zgodovino za vedno zapisali se.
Obema življenje zdelo se je kot sivina,
Joj, dokler pogleda drug drugega nista ulovila.
In tukaj se naša zgodba konča,
Na koncu srečna sta oba bila.
A kmalu za tem čarovnica je prišla in začarala oba.

Zepalepa, 8. razred

SERPENTINA

Sredi gozda skrivnostna pot,
Energija širi se povsod,
Reka smaragdna
Potuje z njo,
Elizejske poljane blizu so.
Nebo skozi veje
Trepeta
In vsa
Narava zaigra
Edinstveno melodijo sveta.

Janja, 9. razred

LJUBEZEN

Ljubiti je tako kot nekaj obljubiti,
Je tako kot nekoga poljubiti.
Uiti ali pobegniti
Brez smisla je.
Enkrat zaljubiti se
Za vedno v srce zapiše se.
Eno priložnost ljubezni še dam,
Naj ne zapravi je tja v en dan.

Zepalepa, 8. razred

Ana, 9. razred

SREČA

Celo noč bedi,
vsem ljudem sledi,
nikoli ne spi,
rada ima dobre jedi.

Janja, 9. razred

Aleksandra, 6. razred

DVA OBRAZA

Eden svetel,
eden temen,
vendar ista,
oba v enem.

Kot dva obraza,
dve življenji,
dve enačbi,
dve veselji.

Desna, leva,
ista stvar,
a v resnici
drugačen par.

Gor in dol,
smeri so iste,
vseeno pa
različne piste.

Liza, 8. razred

Tarik, 3. razred

LADJICE ŽELJA

Naše želje plujejo,
velikokrat nas osrečujejo.
Želimo si, da se uresničijo,
slabe stvari izničijo.

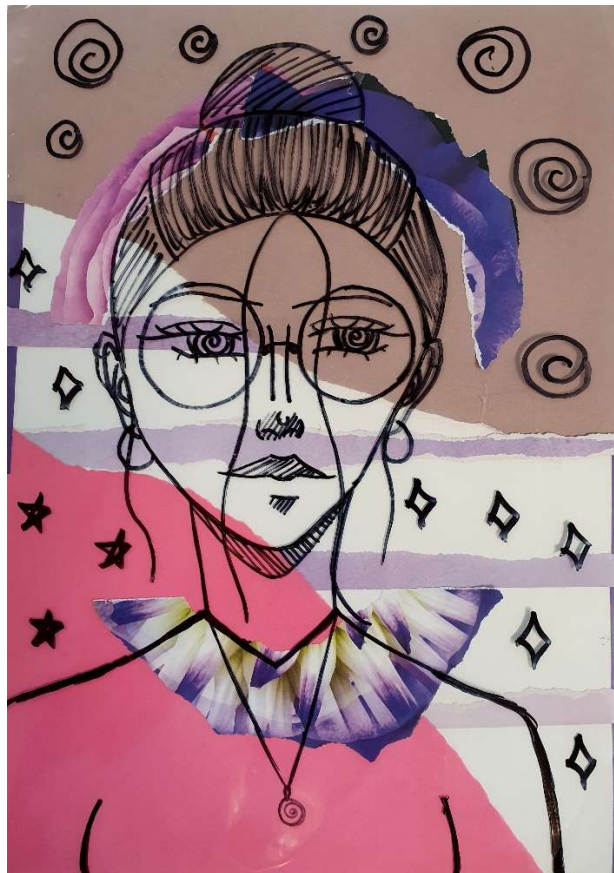
Ana, 9. razred, Katarina, 1. letnik, Nina, 2. letnik

Veo cientos de fantasmas
buscando recuerdos en donde
llorar el mio es tus ojos tus
labios y en años dime que
vas a regresar.

Valeria, 8. razred

I see a lot of ghosts
searching for memories where
to cry mine is your eyes
your lips and in years tell me
that you will come back.

Valeria, 8. razred

Gaja, 8. razred

ČEBELA

Čebelica Sanja je letela,
bila je res vesela.

Skočila je na rožice,
med pospravila na svoje nogice.

Pazi, da te ne piči,
pravočasno se umakni.

Med odnesla je v čebelnjak,
da dobi lahko ga vsak.

A Sanja je potem zbolela,
oranžne pike je imela.

V bolnico so jo peljali,
tam zdravila so ji dali.

Zdaj spet leta naokoli,
vsak dan je tudi v šoli.

Erudit, 2. razred

Aleksandra, 6. razred

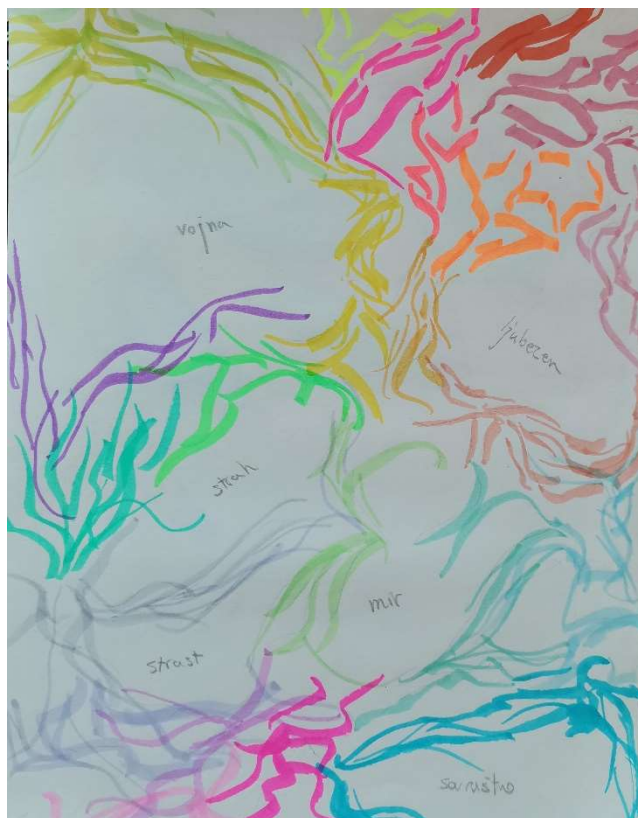
KAM GRE ČAS?

Kam gre čas,
ko dan poteka?
Kaj se zgodi,
ko se leto izteka?
Kdo si ti in kdo sem jaz,
kakšen je sploh najin obraz?

Zakaj ljudje vprašanja imamo?
Zakaj se radi s slavo bahamo?
Kje je moč,
ljubezen živa,
kje je Bog,
ko sovraštvo biva?
Kaj nevednega je v ljudeh,
saj smo na Zemlji le v gosteh?

Kaj na drugi strani je,
kaj za temi vrati je?
Morda nov svet
ali pa rešitev za planet.

Liza, 8. razred

Katarina, 1. letnik

Jerneja, 9. razred

VIOLONČELO

To je instrument,
nanj lahko igraš,
primeš ga za vrat in lok
in iz njega izvabiš zvok.

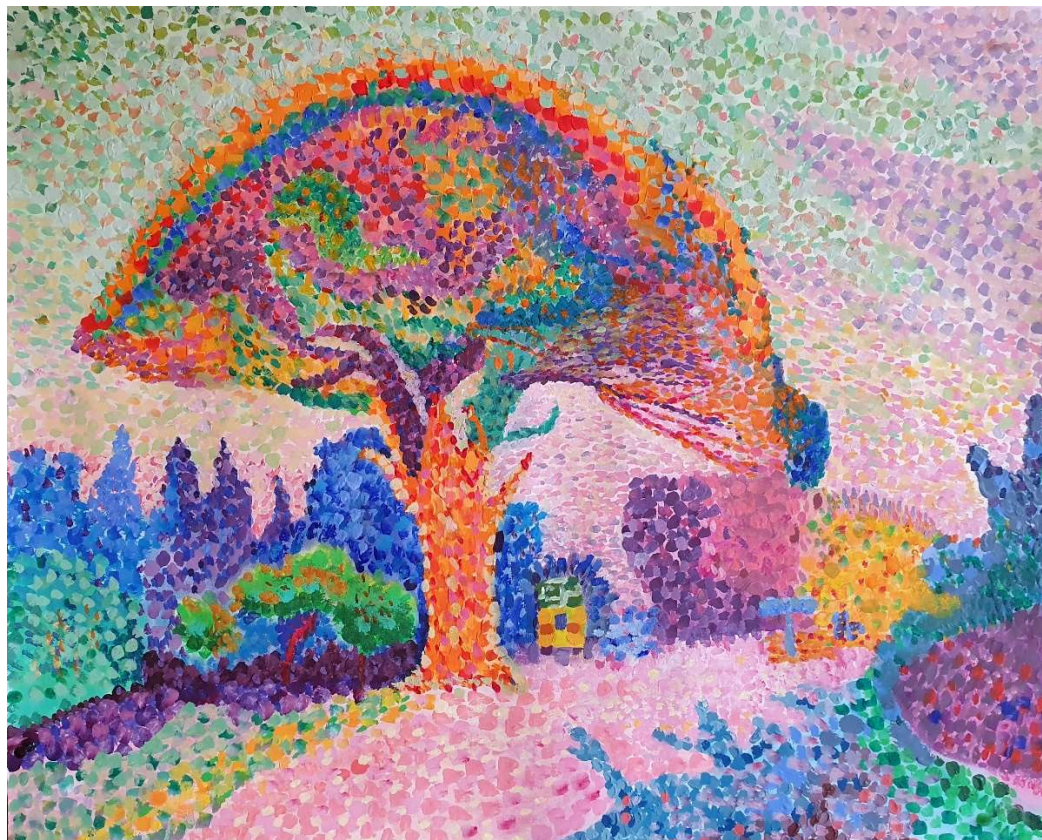
To pa ni tako lahko,
treba vadit' je zelo.
Ko čelo pizzicato zaigra,
to razveseli vsakega.

Janez, 7. razred

DAN JE DRUGAČEN

Vedno znova greš,
tja, kamor veš,
da dan bo svež,
zlahka hodiš peš.

Janja, 9. razred

Skupinsko delo učencev, ki so se zdravili na Kliničnem oddelku za otroško, mladostniško in razvojno nevrologijo. Po zgledu znane umetnine Paula Signaca Bor v Saint Tropezu.

PORAZA NI

Pretežko je stopiti tja,
na drugo stran,
brezpotje je.
A ne bom obupala,
tu poraza ni,
vidim le smer poti.
Poraza ni!

Do konca jaz bom šla.
Skrivnostna je pot mojega srca.
Vedno obstaja upanje.
Jaz že imam zaupanje, povod.
Me ne skrbi!

Vsak korak bo bolj lahak,
a verjeti mora čisto vsak!
Nikoli ne smeš obupati,
še naprej moraš verjeti,
da se zgodi.
Tu dvoma ni!

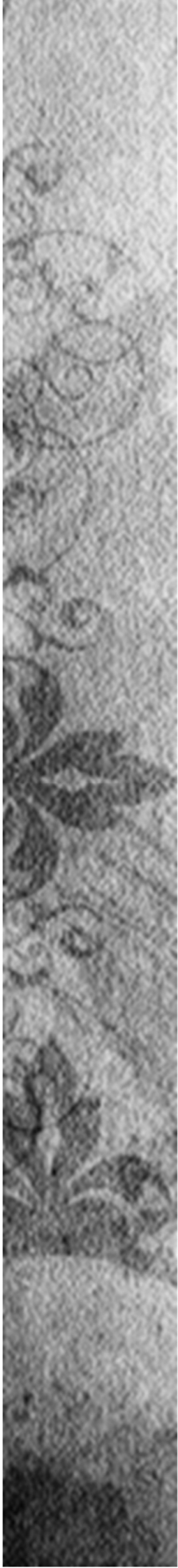
Liza, 8. razred

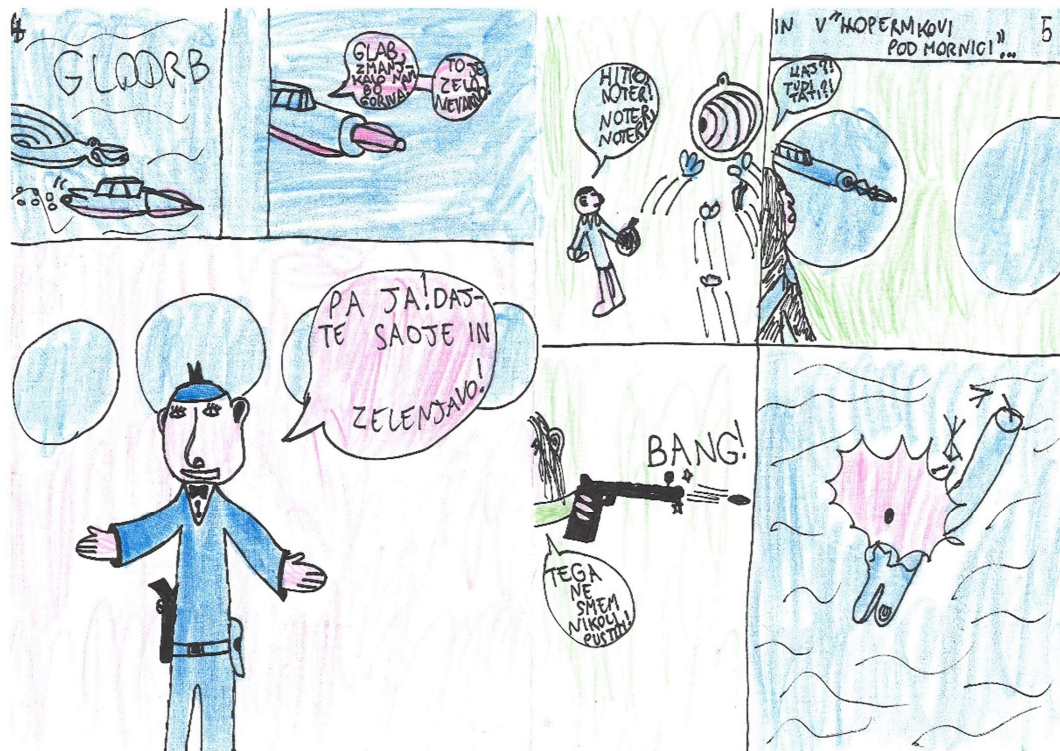
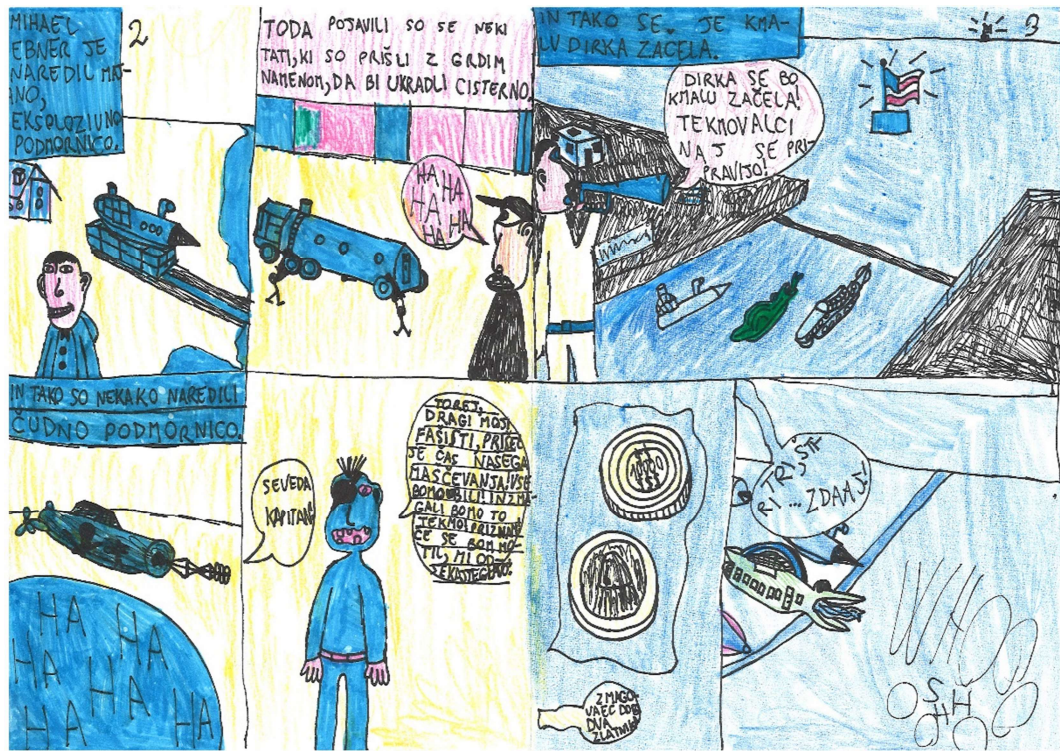

Lina, 7. razred

TEKMA S PODMORNICAMI

IZGINJAJOČA OMARA

Lily Potter je tekla po prvem nadstropju starodavne hiše družine Black, točno za njo pa se je prikazal Albus Potter. V hiši je bil pravi hrup, vendar njun oče, Harry Potter, ni imel nič proti ... dokler se hrup ni premaknil v njegovo pisarno.

Medtem ko je Harry mirno bral časopis, pa sta Albus in Lily brskala po njegovi pisarni. »Albus! Pusti očetove omare pri miru, tam zagotovo ni tvojega telefona!« je glasno zašepetala Lily, Albus pa ji je hitro odgovoril, da mu čisto nič ni mar in da je radoveden.

V pisarni sta brskala pet minut, dokler se za vrati niso zaslišali koraki. Albus je hitro potegnil Lily za omaro ter jo utišal med njenim blebetanjem. V pričakovanju sta čakala, da se bo pred odprtimi vrati prikazala njuna mama, Ginny Potter, vendar se ni. Po kakšni minuti sta zagledala Jamesa Potterja.

Oddahnila sta si in skočila izza omare. James ju je zagledal ter z nasmeškom in dvignjeno obrvjo rekel: »No, le glej, koga vidim. Zadnja človeka, ki bi ju pričakoval, da ju bom našel tu brskati po očetovih stvareh. Se vama lahko pridružim?« »Tišje, James! Izdal naju boš!« reče Lily. »Prav, no!« vzklikne James in zavije z očmi, kljub temu pa je malo tišji.

Na tej točki Albus spet brska po omarah Harryjeve pisarne in opazi nekaj, za kar bi lahko prisegel, da prej ni bilo tam. Lily in James se obrneta stran drug od drugega, saj opazita isto stvar kot Albus. Vsi trije se začudeno pogledajo in James ta čudežni predmet vzame v roke. »Ne dotikaj se ga!« vzklikne Lily. A bilo je trenutek prepozno in Lily je to prepoznala šele potem, ko je videla to zlato, bleščečo stvar v obliki ure na tleh in polomljeno.

Prah zlate barve se je začel suti iz predmeta in vsi trije so lahko le radovedno gledali, kako se je začel dvigovati ter jih obkrožati z vseh strani. Lily se je začelo vrteti ter za njo počasi tudi Albusu in Jamesu. Lily in James sta hitro izgubila zavest, za njima pa kmalu tudi Albus. Vsi trije so izginili iz prostora, za vedno izgubljeni v času ... ali pač?

Harry Potter, oče Lily, Albusa in Jamesa Potterja, je mirno sedel za mizo ter bral časopis s skodelico vroče kave v roki. Naenkrat je zaslišal hrup iz svoje pisarne. Slutil je, da je nekaj zelo narobe. Takoj je vedel, da so njegovi otroci že spet nekaj ušpičili. Hitro je odložil skodelico in časopis na mizo ter stekel proti pisarni, medtem pa je glasno vzkliknil ime svoje žene, Ginny Potter. Sunkovito je odprl vrata pisarne, a bilo je že prepozno. Zakričal je na ves glas, saj je zagledal le še rahle meglice svojih otrok, obdane z zlatim prahom. »Ginny to sploh ne bo všeč,« si je rekel, a po trenutku premišljevanja je ugotovil, da se njegova žena sploh ni odzvala na njegov klic ... Kje sploh je Ginny?

Maks, 8. razred

Merima, 8. razred

KAZALO VSEBINE

UVODNIK.....	2
LEGENDA O NASTANKU SLOVENIJE.....	3
LIPICANCI.....	3
TRTA.....	4
NOVA VILA.....	4
SLOVENSKA HRANA.....	5
KOZOROGOVO ISKANJE SKRIVALIŠČA.....	6
ČAGA IN ČUG.....	6
JAJCE NA POTEPU.....	6
KOPER.....	8
ČLOVEŠKA RIBICA MARJAN.....	8
KRANJSKA ČEBELA Z NOETOVE BARKE.....	8
OTLIŠKO OKNO.....	9
ČAROBNI KULI.....	9
SVET HAIKUJEV.....	11
VABILO.....	11
KRESNICE.....	11
JAPONSKI TANKI.....	14
TANKA O IMENU.....	14
TANKA O UPANJU.....	14
AKROSTIH.....	15
DVOJINA.....	15
SERPENTINA.....	15
LJUBEZEN.....	16
SREČA.....	17
DVA OBRAZA.....	18
LADJICE ŽELJA.....	19
ČEBELA.....	20
KAM GRE ČAS?.....	21
VIOLONČELO.....	22
DAN JE DRUGAČEN.....	23

PORAŽANJE.....	24
IZGINJAJOČA OMARA.....	29
KAZALO VSEBINE.....	31

